

Sv. Alberta draudzes ziņas

2024. gada septembris* Nr. 150

Miers un labums!

Šogad septembra mēnesis sākas svētdienā, kad varam arī lūgt Kunga svētību mūsu draudzes bērniem, jauniešiem, skolotājiem un pasniedzējiem, kuri uzsāk jauno mācību gadu. Lūgšana, kas paredzēta šai dienai, uzsver to, lai viņi "labāk pazīst visu labo un skaisto pasaulē, kuru Tu esi radījis. Apgaismo viņu prātus un iedez viņu sirdīs Svētā Gara degsmi, lai tie labprāt iepazīst patiesību" (Svētību rituāle 1368). Šie vārdi, pirmkārt, attiecas uz katehēzes gada sākumu draudzē, bet arī uz skolas un studiju laiku. Ticības dzīvē mums ir svarīga ikdienas garīgā formācija un tas neattiecas tikai uz bērniem un

jauniešiem.

Pirmie kristieši savu ticības dzīvi neuztvēra kā intelektuālu nodarbi, bet gan kā dzīves veidu, kurā atklāja, ka viņi ir iemājojuši Jēzū Kristū, jaunās pasaules "organismā", jaunā dzīves kvalitātē. Kristieši vispirms pieredzēja savu ticību Jēzum Kristum un tikai pēc tam meklēja, kā izprast savu pestīšanas pieredzi, izteikt vārdos dzīvi Tēvā, Dēlā un Svētajā Garā. Baznīcas tēviem nebija tik svarīgi diskutēt ar pasaules idejām, bet gan par to, kā labāk saprast, kas ir Baznīca un tās dzīve, kas ir Jēzus Kristus un Vissvētā Trīsvienība.

Mēs dzīvojam citos laikos, tomēr mūsu atbildība par savu kristīgo formāciju un savas ticības pieredzes izpratne ir ļoti svarīga. Mūsu

draudzes bērniem un jauniešiem septembra mēnesī atsāksies svētdienas skola, kurā bērni sāks gatavoties pirmajai Grēksūdzei un Svētajai Komūnijai, bet jaunieši turpinās gatavoties lestimprināšanas sakramenta pieņemšanai. Pieaugušajiem es centīšos turpināt piedāvāt katehēzes par dažādiem ticības jautājumiem. Vasarā uzsāku biblisko katehēžu ciklu par ticības sliekšņiem, kas jāpārkāpj katram kristietim, lai augtu savā garīgajā dzīvē. Šis tikšanās vēl turpināsies līdz oktobrim. No draudzes locekļu uzdotajiem jautājumiem un interesēm atkarīgs, kādas tēmas vai katehēžu ciklus turpināsim. Gaidu ieteikumus. Vai arī es piedāvāšu kādu savu ierosinājumu.

br. Jānis

Arhibīskaps Aglonā: Ģimene – vieta, kur smelties “garīgo degvielu”

Dārgie svētceļnieki!

Šodien svinam Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkus. Jaunava Marija ir unikāla ne tikai tādēļ, ka ir Jēzus Kristus Māte, bet arī tādēļ, ka ir pirmais cilvēks, kurš ir uzņemts Debesīs gan ar dvēseli, gan miesu. Tas mums sniedz vismaz trīs iedrošinājumus: pirmkārt, Dievs mums ir sagatavojis mājvietu, Debesīs, mūsu šīs zemes svētceļojuma galamērķī. Otrkārt, Dievs grib glābt visu cilvēku, ne tikai dvēseli, bet arī miesu. Treškārt: Dievs grib atjaunot visas mūsu dzīves sfēras, sevišķi tās, kurās piedzīvojam grūtības un sāpes.

Šie iedrošinājumi ir sevišķi aktuāli mūsdienu notikumu kontekstā. Aizvadītajos gados esam gājuši cauri arvien jauniem pārbaudījumiem: pirms četriem gadiem sākās Covid-19 pandēmija līdz ar visu sociālo un ekonomisko problēmu gūzmu, ko tā izraisīja. Pandēmija tik tikko sāka pierimt, kad notika pilna mēroga Krievijas iebrukums Ukrainā. Nesen ļoti daudzus sāpināja olimpisko spēļu atklāšanas ceremonijā notiekošais, tas tika uztverts kā nāves civilizācijas cildinājums jeb apoteoze. Un, visbeidzot, jūlija beigās pāri Latvijai pārbrāzās postoša vētra, radot milzīgus zaudējumus. Tie ir tikai daži no notikumiem, kas pēdējos gados ir traucējuši sirdsmieru un apdraudējuši drošības sajūtu. Kā šai trauksmainajā, pārbaudījumiem pilnajā laikā gūt sirdsmieru? Kur rast atbalsta punktus?

Jūs klātbūtne šeit liecina par to, ka jūs jau daļēji zināt atbildi. Mēģināsim to noformulēt. Lielākā daļa droši vien esat ieradušies ar automašīnām. Atstājot malā jaunākās tendences, lielākā daļa auto pie

mums Latvijā tomēr ir ar iekšdedzes dzinēju. Šī dzinēja konstruktori ir paredzējuši, ka tas var braukt tikai ar vienu konkrētu degvielu. Ja benzīnam paredzētajā bākā ieliesim ūdeni vai pat dīzeļdegvielu – auto nedarbosies un nepildīs savu uzdevumu. Līdzīgi ir ar cilvēcisku būtni. Mūsu Radītājs ir paredzējis, ka cilvēka normālai dzīvei un darbībai ir vajadzīga “degviela” – un tā ir mīlestība. Bez tās cilvēks degradējas un iznīkst, zaudē savu cilvēcību. Ne velti mūsu tautas dzejnieks Imants Ziedonis rakstīja: “Bez mīlestības nedzīvojiet, bez mīlestības viss ir mazs! Bez mīlestības dūmo krāsnis un maizi negriež nazis ass.”

Tāpēc iedziļināsimies jēdziena “mīlestība” saturā. Tam ir ļoti plašs nozīmju spektrs: mēs runājam par mīlestību uz tēvzemi, uz profesiju, uz darbu, par draugu mīlestību, par mīlestību starp vīrieti un sievieti, starp vecākiem un bērniem, starp radniekiem, par tuvākmīlestību un Dieva mīlestību. Tomēr visā šajā nozīmju daudzumā mīlestība starp vīrieti un sievieti ieņem īpašu vietu, jo te nesaraujamā veidā ir iesaistīta gan miesa, gan dvēsele. Tātad rodas jautājums: vai visas šīs mīlestības formas kaut kā ir vienotas, vai arī mēs vienkārši izmantojam vienu un to pašu vārdu pilnīgi dažādu realitāšu apzīmēšanai?

Lasot Svētos Rakstus vienā no oriģinālvalodām – grieķu valodā –, redzam trīs dažādus vārdus tam, ko latviešu valodā apzīmējam ar vārdu mīlestība – eros, philia un agape. Divi no šiem jēdzieniem – eros kā cilvēciskas mīlestības apzīmējums un agape kā ticībā balstītas un ticības veidotas mīlestības apzīmējums – bieži tiek pretstatīti, tomēr tas savā ziņā ir pārpratoms. Reizēm kristīgo mīlestību saistām ar tādu, kas noliecas pie otra, tātad ir sevi dodoša, upurgatava – agape. Bet eros mīlestību, kas ir nemoša mīlestība un kas ietver iekāri, tiecoties uz ekskluzīvām attiecībām ar otru, varam kļūdaini sasaistīt tikai ar nekristīgu izpratni par mīlestību.

Bet patiesībā eros un agape – nemoša un dodoša mīlestība – nav viena no otras atdalāmas. Jā, mīlestībā pret otru var sākotnēji būt izteiktāka eros dimensija, tā ietver milzīgu vēlmi pēc otra cilvēka, fascināciju, kā rakstīts Augstajā dziesmā: “Jo mīlestība ir spēcīga kā nāve, un tās karstums ir varens kā elle.” (A.dz. 8, 6) Vienlaikus, patiesi tuvojoties otram, cilvēks arvien mazāk pievēršas sev un arvien vairāk meklē laimi otrai personai, arvien vairāk ilgojas rūpēties par viņu, vēltīt sevi tai un ilgojas būt “priekš” otra cilvēka. Tādējādi šajā eros iekļaujas arī agapes moments. Ja tā nenotiek, eros krīt un zaudē savu patieso dabu. Tas, ka šeit šodien runājam par eros, mums atgādina, ka pastāv kāda saistība starp mīlestību un dievišķību: mīlestība sola bezgalību, mūžību – kādu augstāku un pilnīgi citādāku realitāti, nekā mūsu esamības ikdiena. Vienlaikus tomēr ir izrādījies, ka ceļš uz šo mērķi nav vienkārša ļaušanās instinkta varai. Kļūst acīmredzams tas, ka erosam nepieciešama disciplīna, attīrīšanās, lai tas sniegtu cilvēkam nevis mirklīgu baudu, bet gan tās esamības, tās laimes virsotnes iepriekšēju baudīšanu, uz kuru tiecas visa mūsu esība. Tā nav eros atmešana vai apspiešana, bet gan dziedināšana tā patiesā lieluma perspektīvā. Mīlestība nav tikai jūtas. Jūtas atnāk un aiziet. Jūtas var būt brīnišķīga mudinoša dzirkstele, taču tā nav mīlestības pilnība. Mīlestības briedumam pieder tas, ka tā aptver visu cilvēka pilnību. Cilvēks patiesi kļūst cilvēks, kad miesa un dvēsele atrodas iekšējā vienībā. Mīl ne viena pati dvēsele, ne arī viena pati miesa: mīl cilvēks, persona, kura mīl kā viens radījums, kas sastāv no miesas un dvēseles. Vienīgi tad, kad abi līmeņi saplūst patiesi vienā veselumā, cilvēks atgūst savu patieso identitāti. Tikai tādā veidā mīlestība – eros – var pieaugt, sasniedzot savu patieso lielumu.

Diemžēl miesas kulta veids, kādam šodien esam liecinieki, ir maldinošs. Eros, kas nonivelēts vienīgi līdz „seksam”, kļūst par precī, parastu „lietu”, kuru var pirkt un pārdot. Vēl vairāk, pats cilvēks kļūst par precī. Tomēr tas nebūt nenozīmē mīlestību vai cieņu pret miesu. Tieši pretēji: tagad cilvēks uzskata savu miesu un seksualitāti tikai par sevis materiālu daļu, kuru var lietot un izmantot ar aprēķinu. Miesa vairs nav integrēta mūsu esamības

pilnīgajā brīvībā, nav vairs mūsu esamības vienota veseluma dzīva izpausme, bet gan ir nostumta fizioloģiskā dimensijā. Miesas maldīga paaugstināšana ļoti ātri var pārveidoties naidā pret miesīgumu. Kristīgā ticība, tieši pretēji, vienmēr ir atzinusi cilvēku kā vienotu un vienlaikus divdaļīgu esamību, kurā gars un matērija savstarpēji cauraužas. Tātad eros tiecas ievest mūs „ekstāzē” dievišķības virzienā, vedot mūs ārpus mums pašiem, bet tieši tādēļ tas prasa askēzi, atteikšanos, attīrīšanu un dziedināšanu.

Tāpat kā eros nevar pastāvēt bez agape, arī otrādi – cilvēks nevar dzīvot vienīgi dodošā mīlestībā, viņam ir arī jāsaņem. Kas grib dāvēt mīlestību, tam pašam tā ir jāsaņem dāvanā. Protams, cilvēks var – kā mums saka Kristus – kļūt par avotu, no kura izplūst dzīvā ūdens straumes (sal. Jņ 7,37- 38). Tikai, lai kļūtu par tādu avotu, viņam pašam arvien no jauna jādzer no tā sākotnējā avota, kas ir par mūsu grēkiem mirušais un augšāmcēlušais Jēzus Kristus, no kura pārdurtās sirds izplūst paša Dieva mīlestība (sal. Jņ 19,34). Dievs katram no mums saka: “Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! [...] tu esi dārgs un vērtīgs Manās acīs!” (Jes 53, 1. 4) Dievs, kas ir radījis pasauli, katru no mums sauc mūsu vārdā un ilgojas veidot personiskas attiecības ar mums. Kad saņemam šo pilnīgo Dieva mīlestību, kas ir bez ierobežojumiem un bez nosacījumiem, tad varam dot sevi otram cilvēkam. Tad tā vietā, lai novērstos no otra cilvēka vai to pamestu, kā to bieži redzam notiekam, kad otrs kļuvis pārāk pierasts, apnicis vai neērts, mēs iegūstam ne tikai spēku, bet arī vēlmi palikt uzticīgam, atdodot sevi pilnībā. Tā vietā, lai slīgtu dziļāk aizkaitināmībā un pārmetumos vienam pret otru, kļūstam pieņemošāki un maigāki. To paveikt palīdz Dievs, kurš ir teicis: “Redzi, es visu daru jaunū.” (Atkl 21, 5)

Tātad, rezumējot iepriekš teikto: „mīlestības” pamatā ir viena realitāte, kurai ir dažādas izpausmes. Tomēr, kad šīs divas izpausmes – eros un agape – pilnīgi attālinās viena no otras, rodas mīlestības karikatūra vai vismaz mīlestības ierobežota forma.

Kur ir atrodama šī mīlestības vide, kur cilvēks smeļas garīgo degvielu savai dzīvei? Pirmā un galvenā cilvēka dzīves vide ir ģimene. 2016. gada decembra SKDS pētījums Amigo laimes indekss parādīja, ka Latvijā ģimene ir laimes avots $\frac{3}{4}$ cilvēku:

https://amigo.mstatic.lv/amigo2018/files/amigo_laimes_indeksa_un_digitalas_plaisas_peti_jums_2017.pdf

Iveta Upīte, “Amigo iniciatīvas laimīgām ģimenēm” vēstnese, pēc tam rakstīja: “Tā ir kā maza pasaulīte lielajā, visiem kopīgajā pasaulē – notikumi ārpusē, jo īpaši sliktie, netiek simtprocentīgi pārnesti uz ģimeni, tādēļ mazāk ietekmē laimes sajūtu... Pētījuma rezultāti rāda, ka ģimenēs

gan pieaugušie, gan bērni jūtas laimīgāki nekā ārējā vidē: skolā, darbā, sabiedrībā. Un tā ir labā ziņa. ...Tieši ģimene ir tā vieta, kurā bērns jūtas pasargāts, saprasts, uzklauss, mīlēts un pieņemts. Ja ģimenē izveidojusies šāda uz savstarpēju atbalstu būvēta vide, ikvienam tās loceklim ir vieglāk pārvarēt ārpusaulē piedzīvotās negācijas. Ģimene kļūst par iedvesmas avotu, kurā rast mierinājumu un atgūt spēkus.” (<https://www.delfi.lv/life/56196290/archive/48533997/laika-trukums-berna-un-vecaku-slodze-galvenie-gimenes-laimes-zagli>).

Arī Svētajos Rakstos ir uzsvērts tas, cik svarīga ir ģimene, un tās būtiskā nozīme attiecībā uz personu un sabiedrību: „Nav labi cilvēkam būt vienam.” (Rad 2, 18) Sākot ar tekstiem, kas vēstī par cilvēka radīšanu (sal. Rad 1, 26–28; 2, 7–24), tiek paskaidrots, ka Dieva plānā cilvēku pāris, Ādams un Ieva, ir personu pirmā kopības forma. Viņi ir radīti atšķirīgi, bet savā citādībā viens otru papildina. Tajā pašā laikā abi ir iesaistīti radīšanas darbā, kas viņus dara par Radītāja līdzstrādniekiem: „Audziet un vairojieties, un piepildiet zemi.” (Rad 1, 28) Ģimenē savstarpējā sevis dāvāšana, ko īsteno vīrietis un sieviete, kuri ir vienoti laulībā, veido dzīvības vidi, kurā bērns var attīstīt savas spējas, apzināties savu cieņu un sagatavoties pieņemt savu vienīgo un neatkārtojamo dzīves misiju.

Kad Dievs radīja cilvēku par vīrieti un sievieti, tad viņu savstarpējā mīlestība kļuva par attēlu tai absolūtajai un nepārejošajai mīlestībai, ar kuru Dievs mīl cilvēku. Tās ir attiecības, kurās vispilnīgāk atklājas eros un agape kopība. Līdz ar to, ģimene ir dievišķa institūcija, tā ir cilvēka dzīves pamats un jebkuras sabiedriskās kārtības paraugs. Ģimenei, kas dzimst no dzīves un mīlestības kopības, kuras pamatā ir laulība starp vīrieti un sievieti, piemīt specifiska un neatkārtojama sabiedriskā dimensija – tā ir pirmā un dzīvinošā sabiedrības šūniņa. Ģimene ir dabiskā kopiena, kurā cilvēks gūst pieredzi par to, ka ir sabiedriskā būtne, līdz ar to ģimene neatkārtojamā un neaizstājamā veidā sniedz savu devumu sabiedrības labā.

Sabiedrība, kas veidota pēc ģimenes parauga, ir vislabākā garantija pret jebkādu individuālisma vai kolektīvisma novirzi, jo ģimenē persona vienmēr ir uzmanības centrā kā mērķis, nevis kā līdzeklis. Ģimenes šūniņas stiprums ir noteicošā bagātība, no kuras atkarīga kopējā sabiedrības dzīves kvalitāte. Bez ģimenēm, kas ir stipras savā kopībā, tauta novājinās. Ģimene ir prioritāra attiecībā pret sabiedrību un valsti. Tās pēcnācēju radīšanas funkcijas dēļ ģimene ir sabiedrības un valsts pastāvēšanas nosacījums. Tātad ģimene nepastāv sabiedrības un valsts dēļ, bet gan sabiedrība un valsts pastāv ģimenes dēļ. Līdz ar to attiecībās ar ģimeni sabiedrībai un valstij ir pienākums ievērot subsidiaritātes principu, kas nozīmē to, ka valsts iestādes nedrīkst ģimenei atņemt

uzdevumus, kurus tā spēj paveikt pati vai brīvā savienībā ar citām ģimenēm. No otras puses, minētajām iestādēm ir pienākums atbalstīt ģimeni, sniedzot tai nepieciešamo palīdzību, lai tā varētu atbilstoši izpildīt visus savus pienākumus.

Cilvēks ir radīts, lai mīlētu, un bez mīlestības nevar dzīvot. Un tieši ģimene ir tā dzīves vide, kur viņš ir aicināts mācīties saņemt un dot mīlestību. Kur smelties spēkus šādai nesavtīgai un sevi dāvāt spējīgai mīlestībai? Dievišķās atklāsmes gaismā top skaidrs, ka tam, lai dziedētu grēka ievainojumus, vīrietim un sievietei ir vajadzīga īpaša palīdzība. Tā tiek dota caur publiski noslēgtu laulības derību, ar kuru līgavainis un līgava izsaka lēmumu dibināt neatgriezenisku savstarpēju kopību, kas skar visu viņu dzīves realitāti un pēc savas dabas ir pakārtota laulāto labumam un bērnu dzemdēšanai un audzināšanai. Ja šī derība tiek noslēgta starp kristiešiem, tā parasti notiek dievnamā, asistējot garīdzniekam, un to sauc par Laulības sakramentu. Sacramentum ir latīņu tulkojums no grieķu vārda mysterion, kas nozīmē noslēpumu, ko var uzzināt tikai caur atklāsmi. Tātad Baznīcā noslēgtas laulības rezultātā caur ceremonijas laikā īstenotajām redzamajām zīmēm sāk darboties neredzamā, bet reālā Dieva palīdzība jaunlaulātajiem. Tā palīdz viņiem rast dodošas un nemošas mīlestības – agape un eros – vienību un piepildījumu kopdzīvē. Šis Dieva palīdzības avots ir Kristus klātbūtne, Viņš ir apsolījis: “Lūk, es esmu ar jums ik dienas līdz pat pasaules beigām.” Līdzīgi tam, kā Viņš bija klātesošs kāzās Galilejas Kānā (Jņ 2), tāpat Viņš ar savu klātbūtni pavada ikvienu Dieva svētītu ģimeni. Viņš paliek kopā ar laulātajiem, dod tiem spēku sekot Viņam, nesot savu krustu, piecelties pēc kritiena, savstarpēji piedot, nest vienam otra nastu.

Galilejas Kānā, atsaucoties uz Kristus Mātes, Jaunavas Marijas lūgumu, kāzu noslēgumā tika pasniegts jauns, daudz labāks vīns nekā sākumā. Arī mūsu bieži vien pagurušajām ģimenēm ir vajadzīgs jauns vīns – tas nav nekas cits kā Svētā Gara svaidījums. Aicinu ģimenes kopīgi lūgt Svēto Garu, lai Viņš dod savu svaidījumu, lai ģimenes atjaunojas caur šo kopīgo, regulāro lūg-

šanu. Tos brīnumus, kurus Dievs ir darījis neauglīgajai Sārai – Abrahama sievai – un kāzās Galilejas Kānā, Viņš vēlas atkārtot mūsdienās, mūsu ģimenēs.

Un, visbeidzot, ja ģimeni sauc par “mājas Baznīcu”, tad ir arī lielā ģimene – Baznīca. Tās durvis ir atvērtas visiem, arī tiem, kuriem nav ģimenes, vai arī kuri vēl ir tikai ceļā pretī tam, lai īstenotu Dieva paredzēto ģimenes modeli. Te gribu nocitēt Katoliskās Baznīcas katehismu: “Neviens nav bez ģimenes šajā pasaulē: Baznīca visiem ir mājas un ģimene, visvairāk tiem, kas pūlas un cieš grūtības.” (KBK, 1658)

Debesu Tēvs, es Tev pateicos par visām Latvijas ģimenēm: par ģimenes mātēm, kas audzina bērnus, par vīriem, kas paliek uzticīgi savām ģimenēm un pelna iztiku, par vecvecākiem, kas dalās ar savu gudrību, par visām uzvarētām un neredzamām cīņām, ko izcīna laulātie, lai paliktu uzticīgi Dieva Likumam un Mīlestībai. Vissvētākā Jaunava Marija, Māras zemes aizbildne, aizlūdz par visām Latvijas ģimenēm un palīdzi tām būt par autentisku mīlestības vidi, kur ikviens ģimenes loceklis rod drošību un smeļas spēkus savai dzīvei. Lūdzam arī par visiem cilvēkiem, kas ilgojas dibināt ģimeni vai ir ceļā uz to. Svētī viņu sirds aicinājumu, dod drosmi, māci spēju sevi dāvēt un pieņemt otra sniegto mīlestību! Lai mūsu zemē ir arvien jaunas, mīlestības piepildītas ģimenes! Āmen!

KABLA; Foto: ekrānšāviņš no LTV1 tiešraidēs

<https://katolis.lv/2024/08/arhibiskaps-aglona-gimene-vieta-kur-smelties-garigo-degvielu/>

Rīga – Līksna- Aglona 2024

Šogad kopā ar Rīgas svētā Alberta draudzi esmu gājusi līdz šim savā mūžā visgarākajā svētceļojumā uz Aglonu, deviņās dienās kājām mērojot 200 km. Pati esmu no Krāslavas pilsētas, kur attālums līdz Aglonai ir vien 33 km. Tas ir attālums, ko kājām var noiet vienas

dienas laikā.

Un šogad apritēja jau 30 gadi kopš mana paša pirmā svētceļojuma no Krāslavas uz Aglonu 1994. gadā. Lielākoties esmu gājusi tieši šādos vienas dienas svētceļojumos uz Aglonu. Taču pienāca laiks, kad apzināti vēlējos, lai mani svētceļojumi kājām uz Aglonu kļūtu arvien garāki - un tie bija jau trīs, četrus, sešus dienu svētceļojumi kopā ar Krāslavas, Daugavpils, Ludzas draudzēm.

Vasarā sociālajos tīklos ieraudzīju sludinājumu/afišu, ka Rīgas sv. Alberta draudze aicina doties līdz svētceļojumā uz Aglonu no Līksnas. Maršrutā bija minēts Augšdaugavas novads un mans dzimtais Krāslavas novads. Sajutu aicinājumu piebiedroties tieši šai svētceļnieku grupai.

Dievs savā apredzībā vadīja un izkārtēja tā, ka šogad pirmo reizi dzīvē apmeklēju Rīgas sv. Alberta baznīcu. Tas bija 15. maijs, diena, kad pirmo reizi tika svinēti Vissvētākās Jaunavas Marijas no Aglonas, Latvijas aizbildnes, svētki. Bet jau augustā kopā ar šīs draudzes svētceļnieku grupu es devos svētceļojumā uz Aglonu, lai svinētu Dievmātes Debesīs uzņemšanas svētkus Aglonas bazilikā. Pateicība Dievam par šo 15. maija Rīgas sv. Alberta baznīcas apmeklējumu, jo citādi diez vai man pietiktu dūšas pieteikties tik garam draudzes rīkotajam svētceļojumam, kuras dievnamā man līdz šim nav sanācis būt.

No šī svētceļojuma man atmiņā noteikti paliks Krustaceļš, bet ne tāpēc, ka to lūdzāmieš manā dzimtajā Krāslavas sv. Ludvika baznīcā. Šis Krustaceļš personīgi man bija īpašs ar to, ka apceres Krustaceļa stacijām mēs, svētceļnieki, veidojām paši. Paši saviem vārdiem, tā, kā mēs to sapratām un gribējām pavēstīt citiem. Šīs apceres mums izdevās vienreizējas.

Pateicos arī par pieredzi pirmo reizi iet uz Aglonu ne tikai pa asfalta vai grants autoceļiem, bet arī pa meža ceļiem, takām, taciņām, pa nopļautiem un nenopļautiem laukiem. Līdz šim nekad nebiju domājusi, ka spēšu novērtēt ceļa segumu ikdienā sev zem kājām. :)

Paldies katram svētceļojuma dalīb-

niekam par kopīgām lūgšanām, sadraudzību! Svētceļojuma organizētājiem sevišķs paldies, ka šogad izvēlējāties tieši šo maršrutu!

Anna

Vai tiešām jau astoto reizi? - domāju es, 5. augusta vakarā braucot vilcienā uz šī gada Sv. Alberta draudzes svēt-ceļojuma sākumpunktu - Līksnu.

No pieredzes šī brauciena laikā arī atceros, ka noteikti pienāks brīdis, kad ļoti gribēsies atgriezties tieši šajā brīdī, kad viss svētceļojums vēl priekšā. Kad vēl priekšā ir satikto Latgales iedzīvotāju sirsnīgums, gleznainie Daugavas loki un Krāslavas senatnīgās ieliņas ar vareno Sv.Ludviķa baznīcu, vienmēr uzmundrinošās svētceļnieku dziesmas un svētceļojuma ikdienas centrālie notikumi: lūgšanu un klusu pārdomu laiki, kuriem ikdienā šķiet pievērsos tik maz.

Man somā precīzi septiņi dažādu krāsu krekli ar draudzes logo un dažādiem gadskaitļiem - no katra iepriekšējā svētceļojuma, un nu jau pavisam drīz šai kolekcijai pievienosies nākamais. Diezin kāds būs šī gada krekliņš, tajā brīdī domāju es, un vai spēšu noiet visu paredzēto ceļu? Un tad it kā kāda, noteikti Svētā Gara, dota iekšējā pārliecība atbildētu - noteikti spēsi, nešaubies par to. Bez šīs iekšējās pārliecības manā dzīvē noteikti nebūtu ne šī, ne visu iepriekšējo, ne arī nākamo svētceļojumu, lai arī kāds būtu šī ceļa galamērķis, vai tā būtu Aglona, vai Santjago de Kompostela, vai Debesu Tēva mājas dzīves svētceļojumā.

Šī gada svētceļojums man bija īpašs ar to, ka svētceļojuma maršruts tika sastādīts balstoties uz manis piedāvātās idejas - izstaigāt Krāslavas novadu, no kura nāca arī mani vecvecāki.

Vēlos izteikt pateicības svētceļojuma organizatoriem, prāvestam

Jānim, kalpotājiem virtuvē, ka arī ikvienam grupas dalībniekam par kopīgi noieto ceļu!

Esaku katram kaut reizi dzīvē doties svētceļojumā!

Juris

Šis bija mans pirmais svētceļojums kad es pati gāju. Man ir bijuši

svētceļojumi, kuros mamma mani stūma ratiņos, vai es braucu viņai līdzī sēžot riteņa krēsliņā, bet patstāvīgi ejot, nebiju svētceļojusi.

Sākumā tās bija sajūtas un domas - lai viss ātrāk beidzas, lai atgrieztos pie ierastiem apstākļiem vai cilvēkiem. Bet ar laiku,

pieradu pie visa, it kā ieradusies jaunā dzīvē. Mises, lūgšanas vairs nenogurdināja, bet kļuva vairāk kā daļa no ikdienas. Bija grūti, emocionāli brīži, kad šķita, ka visas pro-blēmas vienā vilnī uzplūda virsū, bet tas arī ir svētceļojuma izaici-nājums - kā Tu ar to tiksī galā. Fiziski arī nebija viegli: lietus, tulznas, ceļi, vairākas reizes nācās braukt ar mašīnu. Beidzot, nonākot Aglonā, parādījās atvieglojuma sajūta, bet tai pašā laikā trauksme un bēda par to, ka tagad drīz būs laiks šķirties no visiem cilvēkiem, jauniem draugiem, lūgšanām un jāsāk gaidīt nākošais gads.

Alma

Tā kā šis bija mans pirmais svētceļojums, man nav par ko "piesieties", jo nezinu, kā ir bijis citos gados. Bet, ko es varu pateikt par šī gada svētceļojumu ar Sv. Alberta draudzi? Man ļoti patika! Tā vienotība, tā saikne citam ar citu, sadarbība - tā ir vērtība, kuru, manuprāt, ir grūti novērot lielās cilvēku grupās.

Svētceļojums man bija vairāk kā mācību process, kur apguvu daudz ko jaunu. Piemēram, Rožukroni - tā nozīmi katoļu ticībā, lūgšanas: Laudes, Vesperes un Kompletorijs, un daudz ko citu.

Ierasties Aglonā un aplūkot baznīcu, pie tam pirmo reizi dzīvē, bija brīnišķīga sajūta - tāds kā "svētības vilnis", visapkārt jutās tik viegli un jauki, atmosfēra bija tik tiešām svinīga. Atnākot mājās, no vienas puses, es jutos atbrīvots, bet no otras puses - skumjš, atstājot visas tās jautrās un aizraujošās atmiņas aiz sevis - Svētceļojums.

Kevins

Šogad pirmo reizi svētceļojumā piedalījos kā kalpotājs. Pirms tam vairākas reizes biju gājis un kopš tā laika esmu domājis par kalpošanu svētceļojumā. Šogad paņēmu atvaļinājumu augusta sākumā un nebija īpašu jautājumu par to, ko darīšu. Tagad, kad svētceļojums jau ir aiz muguras, varu teikt, ka tas bija diezgan intensīvs laiks, ar kāpumiem un kritumiem, ar izaicinājumiem, ar vēlākiem vakariem un agrākiem rītiem, nekā parasti. Bet pāri visam bija Dieva žēlastība un stiprinājums, brāļu un māsu atbalsts un iespēja iepazīt tuvāk vienam otru. Tā bija iziešana no savas komforta zonas, bet vienlaikus aizvien atrašanās Dieva komforta zonā.

Kaspars

DRAUDZES RAŽAS SVĒTKI 28. UN 29. SEPTEMBRIS

Lai sagatavotos Ražas svētkiem, lūgums ziedot ķirbjus, kabačus un citus dārzeņus

Svētku norisei nepieciešamie dārzeņi:

- ķirbji;
- kabači;
- kāposti;
- burkāni;
- bietes;
- kartupeļi;
- seleriju saknes un laksti;
- puravi;
- sīpoli;
- ķiploki;
- medus burcinās;
- āboli - dekorēšanai, plātsmaizei, cienastam;
- jebkādi citi interesanti dārzeņi.

Svētku galdam nepieciešamie produkti:

- maize;
- speķis;
- plātsmaize.

Svētku dekorēšanai nepieciešamie ziedi:

- saulespuķes;
- zīles un kastaņi
- miķeļi;
- mārtiņrozēs un citi ziedi.

- **28. septembrī** pēc rīta Sv. Mises aicinām uz TALKU (baznīcas un tās teritorijas sakopšana, dekorēšana, dārzeņu mizošana u.c. darbi);
- **29. septembrī** plkst. 11.00 Pateicības Sv. Mise, plkst. 12.00 kopabūšana, mielošanās ar ķirbju zupu baznīcas dārzā.

Draudzes aktivitātes

Svētdienas skola

22.09.2024 savu darbību sāks Svētdienas skola (latviešu grupa). Nodarbība notiks no plkst. 16.30, Zemaišu iela 2, Svētdienas skolas telpās 2. stāvā. Pieteikties pie Sandras Kuzņecovas mob. 29435428.

Katehēzes pieaugušajiem - interesēties pie priestera Jāņa Savicka, kont. tel. 20011275.

BĪBELES KATEHĒZES Kristīgā ticība balstīta Svētajos Rakstos

KUR?
KAD?
INFO

Baznīcas pagrabā
TREŠDIENĀS 18.45
pr. Jānis 20011275

Liturgiskais kalendārs

- 3. septembris, otrdiena – Sv. Gregors Lielais, pāvests un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
- 13. septembris, piektdiena – Sv. Jānis Hrizostoms, bīskaps un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
- 14. septembris, sestdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki.**
Svētās Mises: plkst. 8.00 un 17.00 (svētdienas sv. Mise).
- 16. septembris, pirmdiena – Sv. Kornēlijs, pāvests, un sv. Cipriāns, bīskaps, mocekļi, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00
- 20. septembris, piektdiena – Sv. Andrejs Kims Taegons, priesteris, un viņa biedri, mocekļi, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
- 21. septembris, sestdiena – sv. apustulis un evaņģēlists Matejs, svētki.**
Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
- 23. septembris, pirmdiena – sv. Pio no Pjetrelčīnas, priesteris, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
- 27. septembris, piektdiena – Sv. Vincents no Paulas, priesteris, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
- 30. septembris, pirmdiena – sv. Hieronīms, priesteris un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00

18:00

Sestdienās:

8:00

17:00

Svētdienās:

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tāl.: **6 761 36 30**; **mob.: 2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tāl.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*